

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa K. W.

przeciwko M. [...] spółce jawnej w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adw. A. B. wynagrodzenie w kwocie 3600 (trzy tysiące sześćset) zł - podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398 § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód K. W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 sierpnia 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., występuje wówczas, gdy jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub doktrynie prawa, albo budzące rozbieżności w orzecznictwie, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Nie dotyczy to zagadnień wskazanych przez powoda dotyczących zasad stosowania prekluzji dowodowej przewidzianej w art. 479¹² § 1 k.p.c. oraz przyjętego przez Sąd Apelacyjny sposobu subsumcji art. 339 § 2 w zw. z § 1 i art. 230 k.p.c. Odnośnie do pierwszego zagadnienia - dotyczącego systemu prekluzji dowodów- było ono już przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym także w kontekście konstytucyjnego prawa do rzetelnego procesu (por. uzasadnienie uchwały z dnia 17 lutego 2004 r., III CZP 115/03, OSNC 2005, nr 5, poz. 77 oraz wyroków: z dnia 19 stycznia 2005 r., I CK 410/04, OSNC 2006, nr 1, poz. 7, z dnia 25 stycznia 2007 r., V CSK 420/06 i z dnia

23 października 2007 r., III CSK 108/07, nie publ.). Niezależnie od powyższego zagadnienie to jest nieprzydatne dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, gdyż Sąd drugiej instancji, nie podzielając wprawdzie zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 479¹² § 1 k.p.c., ocenił dodatkowo, że zgłoszone przez powoda wnioski dowodowe były nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ewentualne naruszenie wskazanego wyżej przepisu nie miałoby więc wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Dodać także należy, iż art. 479¹² § 1 k.p.c. nie ma w ogóle zastosowania do oceny przez sąd przydatności dowodów dla rozstrzygnięcia sprawy.

Za zagadnienie prawne nie może być uznane oczekiwanie przez stronę kontroli przez Sąd Najwyższy prawidłowości oceny przez Sąd drugiej instancji przydatności wniosków dowodowych strony dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy oraz prawidłowości subsumcji określonych przepisów w odniesieniu do konkretnej sytuacji procesowej sprawy. Zagadnienie prawne powinno być bowiem przedstawione ogólnie i abstrakcyjnie, tak aby mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego i być wykorzystywane w innych sprawach o podobnym stanie faktycznym lub prawnym, a ponadto powinno budzić poważne wątpliwości. Nie spełnia tych wymagań zagadnienie prawne - sformułowane w związku z zarzutem naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. - sprowadzające się do oczekiwania przez powoda kontroli przez Sąd Najwyższy prawidłowości oceny Sądu Apelacyjnego jako nieprzydatnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów zgłoszonych przez powoda, jak również oceny prawidłowości zastosowania przez ten Sąd art. 339 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c.

Nie zachodzi również potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 50 § 1 k.s.h. Należy mieć bowiem na względzie, że według stanu prawnego sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 229, poz. 2276) - obowiązującego w chwili wniesienia przez powoda kapitału udziałowego do spółki jawnej - wartość udziału kapitałowego wspólnika była odnoszona do wartości wkładu wspólnika określonego, a więc zadeklarowanego w umowie spółki, a dopiero po zmianie dokonanej wyżej wskazaną ustawą, do wartości rzeczywiście wniesionego wkładu, do czego odnoszą się powołane w uzasadnieniu wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wypowiedzi przedstawicieli nauki prawa. Obecnie obowiązująca regulacja prawna przewiduje konieczność badania realnego przysporzenia dokonanego przez wspólnika tytułem wkładu na rzecz spółki, do którego wspólnik zobowiązał się w umowie spółki. O wartości wkładu wspólnika nie decydują jednak jakiekolwiek inne przysporzenia wspólnika na rzecz spółki dokonane na podstawie innego tytułu prawnego. Dodać należy, iż zgodnie z treścią wskazanych przez powoda w skardze kasacyjnej przedstawicieli nauki prawa Sąd Apelacyjny, za Sądem pierwszej instancji, przyjął, że wysokość wniesionego wkładu jest wartością zmienną, gdyż uwzględnia nie tylko wysokość wniesionego wkładu, ale także udział w zyskach oraz kwotę partycypowania w stratach, co może oznaczać nawet, że wyraża wartość ujemną.

Powód nie wykazał także, aby zachodziła potrzeba wykładni art. 156 w zw. z art. 154 i art. 149 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.). Sama wycena nieruchomości dokonywana zgodnie z powołanymi wyżej przepisami nie pozwala na ustalenie wysokości udziału kapitałowego wspólnika, o którym mowa w art. 50 § 1 k.s.h., także według stanowisk cytowanych przez powoda w skardze kasacyjnej. Wartość ta jest ustalana bowiem na podstawie corocznego bilansu spółki.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie przepisów § 19 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2, § 6 pkt 7 i § 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).